

Byla jedna paní a ta by byla tuze ráda měla malé děťátko. Ale nevěděla, jak si je opatřit. Šla tedy k staré čarodějnici a zeptala se jí:

„Já bych náramně ráda měla děťátko, nechtěla bys mi říci, jak si je mohu opatřit?“

„No, však se už najde rada,“ odpověděla čarodějnice. „Tadyhle máš ječné zrnko, ale to není takové, jaká se daří na rolníkově poli nebo jakými se krmí slepice. Vlož je do květináče a pak něco uvidíš!“

„Děkuji ti!“ řekla paní a dala čarodějnici zlaták. Potom šla domů a zasadila ječné zrnko. Z toho brzy vyrostla velká, krásná květina. Vypadala docela jako tulipán, ale její lístky se k sobě tulily, jako by to bylo ještě poupě.

To je krásná květina, myslila si paní a líbala krásné červené a žluté lístky. Ale jak je začala líbat, puklo cosi v květině a květ se náhle rozevřel.

Byl to opravdu tulipán, to bylo vidět, ale uprostřed něho, uvnitř v květu, sedělo na zeleném pestíku malounké děvčátko, velmi něžné a roztomilé. Nebylo delší nežli malíček, a proto je paní nazvala Malenkou.

Za kolébku dostala nádhernou, leskle natřenou skořápku z vlašského ořechu, modré lístky fialky byly jí zíněnkami a růžový lístek pokrývkou.

V této kolébce spala Malenka v noci, ale ve dne si hrála na stole. Tam postavila paní talíř s vodou a okolo něho narovнала věnec květin, jež svými stonky sahaly do vody. Plaval tam také velký list tulipánu a na tom směla Malenka sedět a plavat z jednoho kraje talíře na druhý; veslovala dvěma bílými zíněmi. Vypadalo to velice roztomile. Uměla také zpívat, tak jemně a líbezně, že nikdo ještě tak krásný zpěv neslyšel.

Jednou v noci, když Malenka ležela ve své krásné postýlce, veskákala do světnice ohydná ropucha. Dostala se tam oknem, v němž byla rozbita jedna tabulka. Ropucha byla tuze ošklivá, veliká a vlhká, a hned skákala ke stolu, kde ležela Malenka a spala pod červeným plátkem růže.

„To by byla hezká žena pro mého syna!“ řekla ropucha. Vzala ořechovou sko-